

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Ouverture [Travis]

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552100832/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg er ej trængt derind — jeg har været for klog;
 Jeg fik rejst mig mit Telt i en uænsset Krog,
 Og jeg havde hver Dag for mit Øje det Syn,
 Mens jeg stirred mod Muren med Haand over Bryn:
 Solen vælted sig op i det duggede Gry,
 Over Volden trak Skyer og Skyer paany,
 Medens Dagen sin Bane fuldendte —
 Og mod Kvæld, naar det brøende Bjergkvæg gav Lyd,
 Stod den glødende Mur i et Straalehavs Fryd,
 Som om Bjerget af Kærlighed brændte!

Jeg er ej trængt derind — jeg fordristed mig ej,
 Skønt den jodlende Knøs tidt nok viste mig Vej:
 „Du skal blot stige op til den evige Sne;
 Følg kun med! Du skal faa noget herligt at se!“ —
 Jeg tog Staven i Haand, og en Dag steg vi op,
 Skønt det kneb for min Part, til den nærmeste Top,
 Og dér oplod jeg Øjnenes Laage:
 Der var Mur kun bag Mur, der var Tind over Tind,
 Og som søvngængersvimiende stirred jeg ind
 I et Skyhav af svømmende Taage!

Nej, jeg blev i min Dal; og med mig var mit Hus,
 Og vi laa dér paa Skrænten ved Fjældstrømmens Brus,
 Og vi bagtes af Solen — som tidt var for hed,
 Men om Kvælden skred Skyggen fra Bjergvolden ned:
 Det var ej, som i Norden, et nattekoldt Pust,
 Det var Mørket, som har sig i Vellugt berust
 Og som fabler de sælsomste Sager:
 Disse Fabler og Sagn fulgte med til vort Nord,
 Og jeg breder dem ud paa mit dugede Bord,
 Naar min Tilflugt til Mindet jeg tager.

Det kan tidt holde haardt paa vor hjemlige Jord
 At faa dækket med nærrende Retter sit Bord;
 Her kan synes saa snevert, saa fattigt og fladt,
 Man kan synes, som var man paa Feberkost sat:
 Nu velan! i Erindringens Væld er en Lyst,
 Der kan fylde med klingende Bølger vort Bryst
 Og til Tavshed Forknyttelsen bringe.
 En Idyl er en Kilde, der nynnser sig frem,
 Og i *Tarvis* var netop Idyllernes Hjem,
 Og jeg hører dem rislende klinge — — —